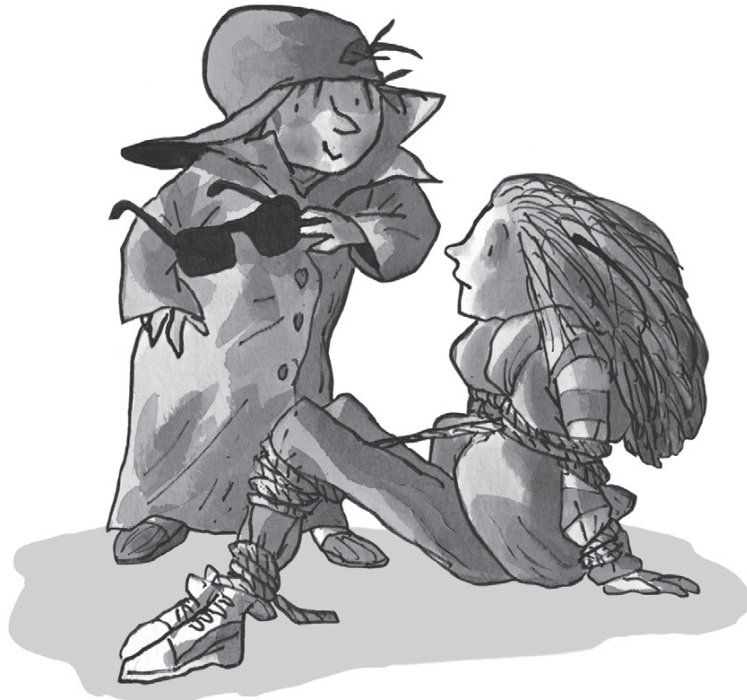

Damian Heus
Super-speurneus

De verdwenen dochter

Barbara Mitchelhill
Met illustraties van Tony Ross

Vertaald door Selma Noort

bontekoe

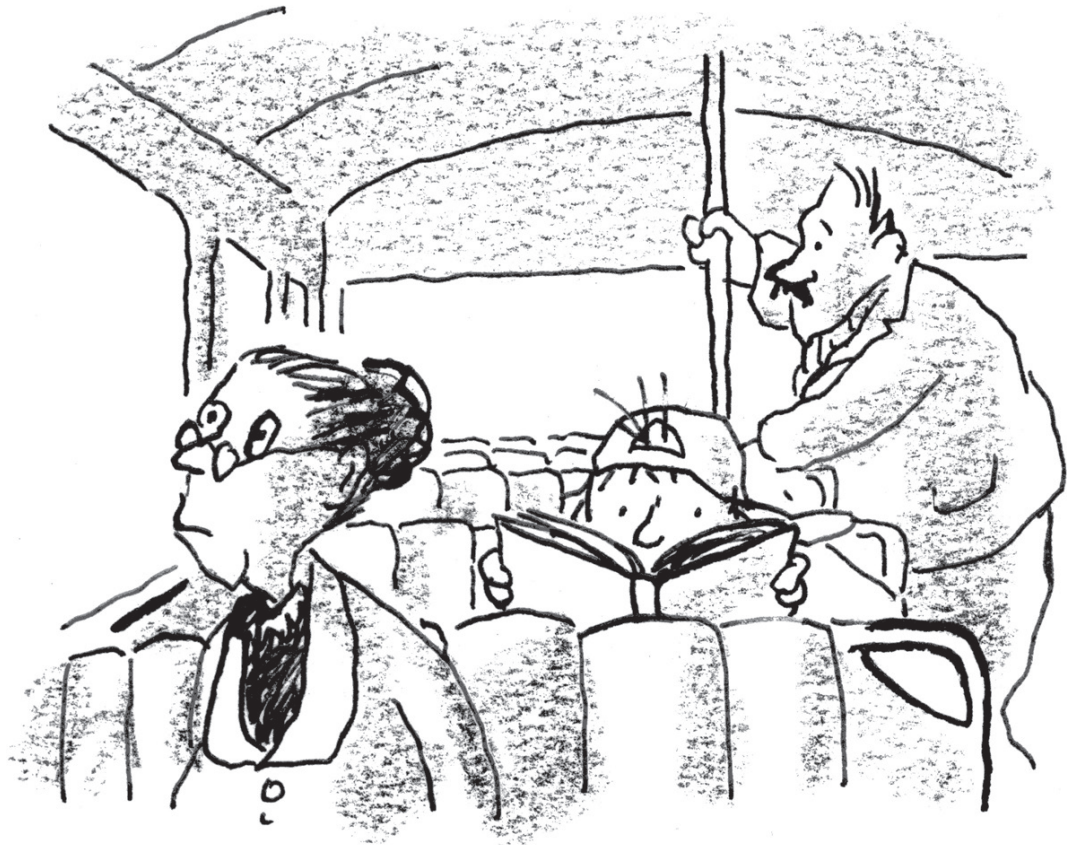
HOOFDSTUK 1

Mijn naam is Heus. Damian Heus. Ik speur naar boeven en los misdaden op. In mijn eentje ben ik een kind-dat-de-wereld-beter-maakt bedrijf.

Hoe ik daarmee begonnen ben? Ik zal het je vertellen ...

Het was afgelopen jaar. De zomervakantie begon en ik verveelde me. Je weet hoe het is als al je vriendjes naar zee zijn of, nog erger, naar Disneyland.

Ik zat in bus 39 en voelde me lamlendig. Toen zag ik een boek liggen op het bankje naast me. *Honderd manieren om een boef te vangen.*

Omdat ik niks beters te doen had, las ik het. Zo kreeg het me te pakken. Mijn leven veranderde erdoor.

Ik was niet langer een knulletje dat zich verveelde. Zo'n treurig sukkeltje. Ik was een super-speurneus, en mijn missie was het uit de wereld helpen van misdaad!

Voor ik het wist, diende mijn eerste zaak zich aan.

Ik was in de supermarkt die middag.

Ik was op weg naar het rek met verschillende soorten chips toen ik een man zag die zich achter de vrieskisten verschool.

Verdacht! Als dat geen boef was!

Om een misdaad te voorkomen, moest ik snel zijn. Dus ik krom boven op de rekken met groentes en schreeuwde:

‘DIEF! DAAR! GRIJP HEM!’

Een seconde lang bleef iedereen in de supermarkt bewegingloos naar me staan staren. Toen renden ze naar de afdeling diepvries. (Inmiddels stond de boef te beven van angst.) Ze omsingelden hem.

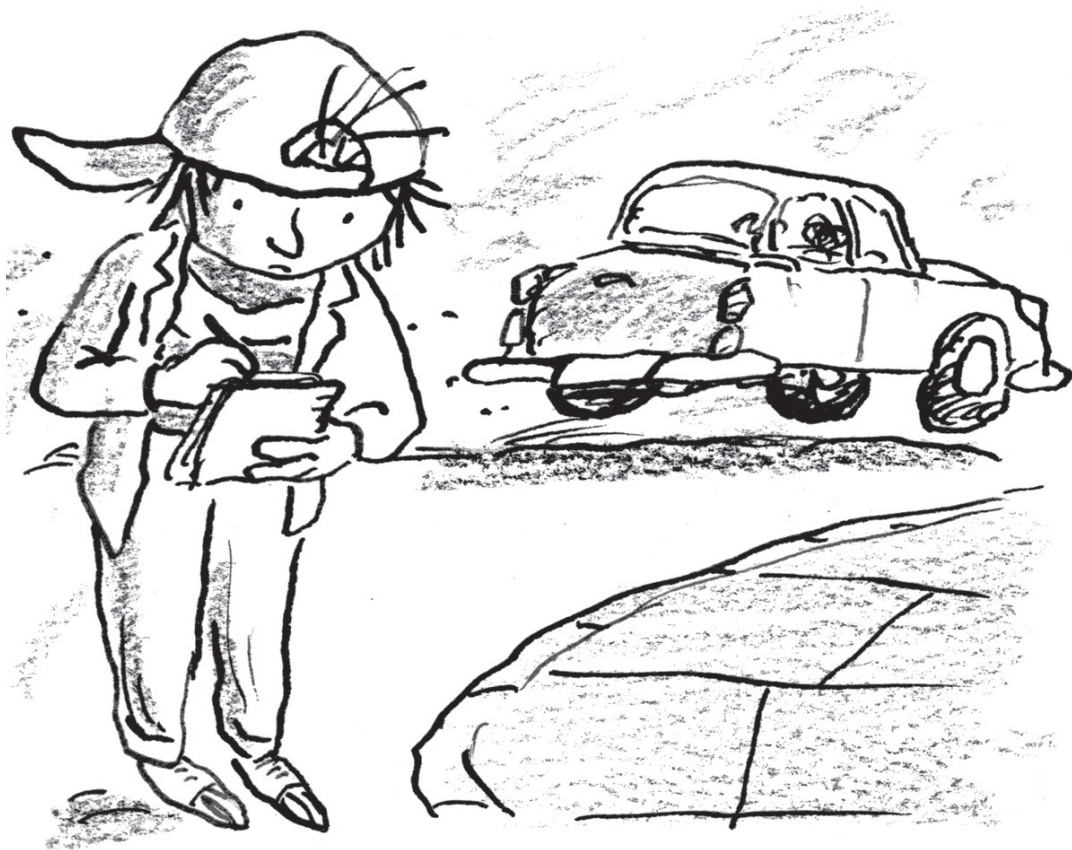

Sommigen sloegen naar hem met hun boodschappenmandjes. Anderen grepen hem vast. Het was een afgelopen zaak voor hem. Dat was zeker.

En ik? Ik bleef cool en liep de zaak uit. Ik hoefde niet zo nodig op tv te komen.

Die dag gebeurde er nog meer.

Op weg naar huis zag ik een man die voor een winkel een tas greep. Hij zette hem in een grote zwarte auto en reed weg.

Een vluchtauto! Daar had ik van gehoord.

Ik haalde mijn notitieboek voor Super-speurders tevoorschijn en noteerde het kenteken. Toen rende ik de straat uit, op zoek naar een telefoon.

‘Neem me niet kwalijk’, zei ik tegen de vrouw

in de telefooncel. ‘Dit betreft een noodgeval!’
Ik greep de telefoon en belde 112.
Dat was mijn eerste dag als strijder tegen
misdaad.
Best goed, toch?

Jammer genoeg dacht mijn moeder er anders over.

Op vrijdag kreeg ze twee brieven.

*Beste mevrouw,
Doe ons een lol en houd uw zoon weg
bij onze supermarkt. Mijn beveiligder
vindt het niet leuk om door een knulle-
tje beschuldigd te worden van diefstal.
Hij schaamde zich dood.
Hij was alleen maar met zijn werk
 bezig!
Hoogachtend,
P.J. Handig
Manager van uw Beste Buurtsuper*

